

عنوان مقاله:

بررسی معناشناسی اخلاق نزد فارابی

محل انتشار:

دوفصلنامه شناخت، دوره 12، شماره 2 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

حسین احمدی - قم/قم

حسن محیطی - پژوهشگر فلسفه اخلاق

خلاصه مقاله:

معناشناسی اخلاق یکی از مباحث فلسفه اخلاق است که به بررسی و تحلیل معنایی مفاهیم و گزاره های اخلاقی می پردازد. معناشناسی متفاوت از لغت شناسی است زیرا معناشناسی اخلاق روی دیگر هستی شناسی اصطلاحات اخلاقی است که سبب حل شدن بسیاری از معضلات فلسفه اخلاقی می شود. عمده مباحث مطرح در معناشناسی اخلاق، بررسی مفاهیم موضوع، محمول و مفاهیم مرتبط با اخلاق مانند کمال و سعادت است. این تحقیق قصد دارد با بررسی مفاهیم یادشده از منظر فارابی به نوآوری های فارابی دست یازد. فارابی معنای خوب اخلاقی را رابطه متناسب میان فعل و نتیجه آن قلمداد می کند و با تبیین خوب مطلق، نسبی گرایی اخلاقی را رد کرده و واقع نمایی خوب اخلاقی را اثبات کرده است. وی حکمت به معنای خاص را فضیلتی برخاسته از درک انسانی می داند که برترین چیزها را به واسطه برترین علم ها درک می کند. منظور از برترین علم، علم دائمی است و علم به ذات که زوال ناپذیر و حضوری است. فارابی به وسیله این حکمت، قرب الهی و نیاز انسان به خدا حتی در کسب کمال نهایی را تبیین می کند. وی با تعریف حکمت به شیوه جدید، نوع واقعیت اخلاقی و راه وصول به کمال نهایی در فلسفه اخلاق را تبیین کرده است.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1269365>

